

Publicerad 2017-12-09 09:23 av Kungskobran

En resa till DDR del fyra. Hemresan

HEMRESAN

Det tar normalt en timme till flygplatsen det innebar att jag har 45 minuter tillgodo, det borde inte vara några problem på en så liten flygplats.

Efter ca 30 minuters körning hamnade vi bakom en jättelång militärkonvoj , den var omöjligt att komma förbi, han gjorde några livsfarliga omkörningar men vad hjälpte det med minst femtio bilar framför.

Efter ett tag gjorde han en plötslig tvär sväng in på en smal grusväg.

"Wir müssen einen anderen Weg gehen" muttrade han, "gibt es zeit" frågade jag han svarade inte utan gasade på ännu mer, stugorna swischade förbi. Det var kålfält på bägge sidor, äter dom inget annat än än kål tänkte jag. Det var i alla fall grönkål på ena sidan och brunkål på andra så lite omväxling i kåldieten får dom. Vi passerade i hög fart en hästkärra med last av kål, jag tittade bakåt och såg hur bonden drog och slet i tömmarna för att lugna ner hästen.

Trettio minuter före avgång var vi framme, jag slängde mig ut bilen med ett, "danke schön".

Alla passagerarna hade tydligen gått ombord, det syntes inte en själ. Jag harklade mig och knackade på disken, efter en evighet kom en man i uniform.

Jag räckte fram passet, han beordrade mig att lägga upp alla väskor på bordet och kollade igenom allt. Vad är det här sade han när han hittade alla avtalspapper. "Es ist ein Vertragsdokument mit einer Firma sade jag". "Ich muss mit mein chef sprechen" sade han och gick sin väg. Jag tittade nervöst på klockan 20 minuter kvar.

Efter en evighet kom han tillbaka utan papperna Mem hade mitt pass med sig.

" Gibt es eine Probleme"? frågade jag , han visade på passet att mitt visum var för ytterligare 3 dagar,"

Warum gehst Sie früher nach Hause"? frågade han

jag förklarade att jag blev fortare färdig än beräknat med besöket.

"Ich muss Berlin anrufen" sade han, jag tittade på klockan och sade att jag inte kommer hinna med planet.

Det ignorerade han fullständigt och gick sin väg med mitt pass uppenbarligen för att ringa Berlin.

Jag stod som på nålar, vad i helsike var det här, rena trakasserierna

men visste att jag inte kunde göra ett dyft åt det.

Att bli förbannad kunde vara riskabelt, så mycket visste jag om kommunist diktaturerna, man var helt i händerna på deras godtycke.

Under tiden kom en kvinna springande med andan i halsen, hon var i min ålder runt 35 år, "was ist los", sade hon, jag förklarade för henne vad som hänt och att han ringde till Berlin,. Efter en stund sade hon på danska, "er du Svensk".

Jag tittade på klockan och ruskade på huvudet och genmälde, "vi blir nog här i natt"

Det tog ytterligare 30 minuter innan han kom, utan att röja en min gav han mig mitt pass och bagaget, att jag hade missat planet var inte hans fel han hade bara gjort vad som föreskrevs, att det var svårt att få tag på rätt person i Berlin var inte hans fel.

Att danskan inte kom med spelade ingen roll, hon hade ju kommit försent ändå.

Vi satte oss ner på en bänk i borte delen av hallen, suck "det var mitt fel" sade jag , "om det inte varit för mig kanske du hunnit".

"Äsch det är det inte, jag var sen, vet du förresten när nästa flight går" ?

"Det går ett flyg kl 8 i morgon" sade jag, "hade eventuellt tänkt ta det om jag blev försenad med mitt uppdrag"

Danskan gick förvånansvärt bra, min svenska hade hon inga problem med,

Danskarna brukar förstå Svenska bättre än tvärt om.

Vi satt en stund tysta bredvid varandra, "skönt att jag inte behöver sitta ensam åtminstone sade hon till sist med ett leende".

"Det tycker jag också svarade jag och tittade på henne" hon hade blå ögen och ljust hår i en hästsvans, en liten svag uppnäsa och var klädd i en grå kjol och broderad blus, skorna var platta fotriktiga Ecco skor.

Hon var söt på ett speciellt sätt och hade lätt till skratt. Sämre sällskap kunde man ha.

"Vad jobbar du med frågade hon", jag förklarade för henne vad jag gjorde,

"jasa du är någon slags ingenjör" sade hon, jag nickade.

Det märktes att hon blev lite besviken, hon hade väl hoppats på att jag var någon författare eller kulturperson.

"Du då" sade jag, "jag jobbar mer teater" sade hon, "skådespelare" ? frågade jag,

"nej med regi och uppsättningar, vi har kulturutbyte med en teatern grupp i Berlin"

"Att du inte flyget till Västberlin i stället". "Vi är en del i ett kulturutbyte mellan Danmark och DDR och de ser helst att vi flyger med Interflug" sade hon med en suck.

"Är du intresserad av teater" ? "visst" sade jag, "vi har ett stort utbud i Stockholm där jag bor, går gärna på opera också".

Hon sken upp , han var kanske inte så insnöad som hon trott.

Jag berättade att jag under studentåren varit engagerad i Studentteatern Teater 5. och att vi var en experiment teater. Polaken Jerzi Grotovski var en inspiratör, men vi gjorde också uppsättningar i helt motsatt riktning. Happening hade också varit på modet.

Jag såg att hon blev alldeles paff, det hade hon inte väntat sig.

"Var heter du frågade jag plötsligt", " Mette svarade hon" , " Stefan" sade jag.

"Vad sätter ni upp här i Berlin för något"?

"Det är svårt"sade hon, "allt måste godkännas och de är mycket ålderdomliga".

"Har du träffat Wolf Bierman" frågade jag, "shhh" sade hon och höll fingret för munnen, "att nämna hans namn kan vara farligt, vi kan mycket väl vara avlyssnade". Jag kollade mig omkring tittade i taket och väggarna kikade även under bänken där vi satt men såg ingenting.

Tiden gick fort och vi flyttade oss närmare varandra, hon berättade att hon bodde i lägenhet på

Vesterbrogade, hade varit gift men skild sedan 5 år tillbaka och hade en son på 10 år. Jag berättade att jag var gift och hade två jättegulliga barn, hon såg lite besviken ut men dolde det väl, du är deilig sade hon tog av skorna och satte sig närmare mig på bänken.

Där satt vi på en bänk i en övergiven terminal på en bänk i DDR. "Det här är surrealistiskt sade hon ,det kunde vara början på en pjäs". "Varför inte en film sade jag".

Vi började skissa på ett manus, alla ingredienser fanns, romans , otrohet , svartsjuka, STASI som höll koll på oss , umgänge i olämpliga miljöer , teater, hjälp med insmuggling av olämpligt material, hemliga möten med motståndsrörelser, flykt för livet , smuggling av hotade personer till Västberlin.

Till sist var vi så trötta att vi somnade med våra ytterkläder över oss.

Jag vaknade med ett ryck, tittade på klockan, den var 6 på morgonen.

Kände att jag måste uppsöka toaletten så fort som möjligt.

Mette sov djupt, vilken sömn hon har tänkte jag. Det kändes som jag varit vaken hela natten. Lyfte försiktigt hennes huvud, vek ihop min jacka och lade den under huvudet, tittade en stund på henne. En våg av känslor välldes över mig, hon såg så hjälplös ut där hon låg på bänken och sov.

Skyndade mig till toaletten den låg på andra sidan och hoppades att hon inte skulle vakna under tiden.

När jag kommit tillbaka hade hon börjat vakna lite, men för plötsligt upp

med, "hvad er jeg et sted", undslapp hon sig men fick syn på mig

och kom i håg var hon var. "Gud så pænt du är här".

"Vad är toaletten"?

Jag tog min jacka som hon hade haft under huvudet, den var fortfarande varm.

Vi var bägge vrålhungriga, hon hade en flaska med vatten som vi delade.

Passagerarna hade nu börjat komma, "vi kom i alla fall i tid denna gång" sade hon med ett skratt när vi äntligen gick ombord.

Vi satt intill varandra, jag var dödstrött och somnade lutande mitt huvud mot hennes axel.

Jag vaknade av att hon frågade om jag ville ha något, tänka sig dom serverade frukost, den var dejlig och säkert från Danmark.

Resan var kort och vi gjorde oss beredda för landning.

När vi kom ut ur planet stod vi där en stund, hon skulle till utgången jag vidare till anslutande flyg.

Innan jag hunnit säga något gav hon mig plötsligt en lätt puss på kinden och försvann i vimlet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kungskobran med Poeter.se id #65915 innehar upphovsrätten